

Karin Krajčo Babinská

Čarodějky

Karin Krajčo Babinská

Čarodějky

Ukázka první kapitoly. Samostatně neprodejné.

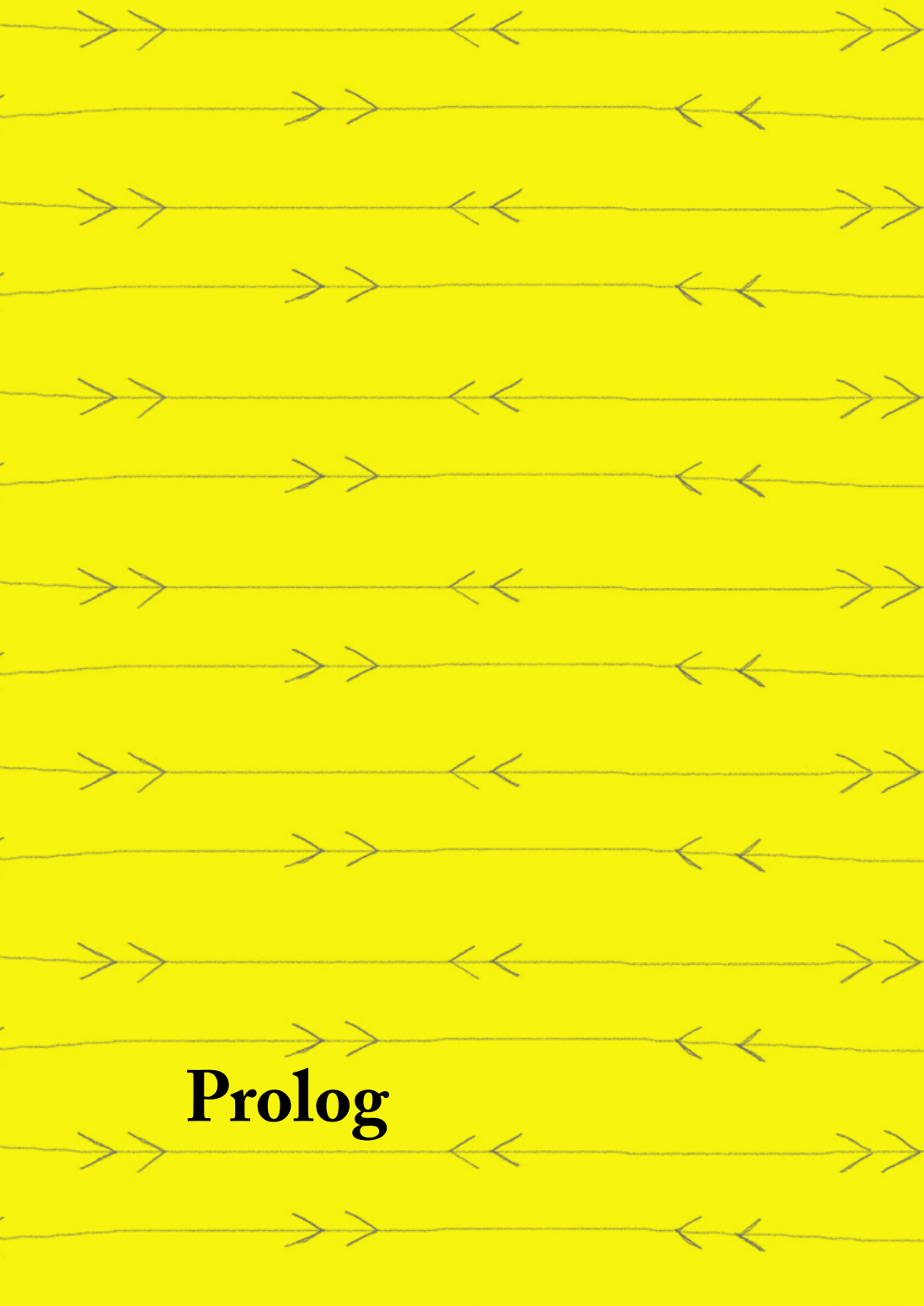
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

© Karin Krajčo Babinská, c/o Independent Richmond Production, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7448-186-4

*Vesmír nám ve své nekonečné moudrosti dává přesně to, co je třeba.
To jen my jsme tak pošetilí a hloupi,
že se ho neustále snažíme přehytračit.*

The background is a solid yellow color. It features a repeating pattern of horizontal lines. Each line is composed of a series of small, light-colored arrows pointing to the right, followed by a series of small, light-colored arrows pointing to the left. The arrows are arranged in a way that creates a sense of movement and rhythm across the page.

Prolog

Čtvrtek 15. srpna 2019

Zvedne se vítr. Úplňkový měsíc se schová za mraky, aby neosvětloval cestu, cvrčci utichnou. Krajina se ponoří do tmy.

Přesto se nezastaví a rozhodně kráčí vpřed, poháněný jasnou vzpomínkou a dychtivostí. Tolikrát si za ty roky představoval, jak projde vesnicí s tmavými spícími domy a pak se vydá cestou mezi poli. Když tudy kráčel tenkrát, rostla tu vysoká kukuřice, teď je po žních, kotouče sena se po obou stranách černají proti obzoru. Zadívá se před sebe, ze tmy vyrůstá les. Vydá se k němu a za chvíli zmizí mezi vysokými stromy, které si v silném větru kvílivě povrzávají větvemi. Netrvá to dlouho, než se před ním objeví malá mýтина a na ní chalupa a uvnitř ta, na kterou myslel dlouhých osm let. Každý den. Ráno po probuzení i večer před spaním, během stereotypní práce v dílnách i při pohledu na dno talíře, když dojídal stravu, která ho nikdy nezasytila. Při odpočinku na dvoře i při nekonečných rvačkách s příchutí krve.

Přes nízká vrátka přeskočí na zahradu. Vůně bylinných záhonů opojně visí ve vzduchu, ve tmě se zablýsknou zelené oči, rezavá kočka proběhne trávou jako stín. Muž se opatrně připlíží k dřevěné kůlně vzdálené jen pár metrů od chalupy a malým oknem nakoukne dovnitř. Ve tmě nevidí skoro nic, to jeho paměť mu v mysli vymaluje stoly plné lahviček, hmoždířů a usušených bylin, co visí ve svazečcích i všude kolem na trámech a policích. V rohu je lůžko přikryté pomněnkovým přehozem a hned vedle malý stolek

se dvěma křesly. Tady to bylo, tady proti ní tenkrát seděl! Černé vlasy měla stažené do hustého copu, uhrančivé hnědé oči klopila ke stolu. Byl z ní tak nervózní, že držel ruce zaťaté v pěst, aby si nevšimla, jak moc se mu chvějí. Nechtěl po ní nic než pouhou odpověď na prostou otázku.

Několika dlouhými kroky se od kůlny neslyšně přesune k chalupě a opatrně vezme za kliku. Ta hlasitě zavrže, ale dveře se neotevrou, za okny je tma. Nejistě přešlápne, uvnitř nikdy nebyl, návštěvy směly vejít jen do zahradní kůlny. Obejde dům, jiný vstup však nenajde. Znovu vezme za kliku a zase to příšerné zavržení, celou vahou se opře proti dveřím a doufá, že povolí. Místo toho si jen roztrhne triko o hřebíky, co jsou v nich zatlučené a nebezpečně trčí ven. Jeden z nich ho škrábne do ramene. Zasyčí a tiše zakleje.

Uvnitř někdo rozsvítí, světlo se dere ven i přes zatažené závěsy a odrazí na trávě jasné obdélníky oken. Přitiskne se zády ke zdi a vyčkává. Slyší vrzající prkna podlahy, to jak po nich spěchají něčí bosé nohy, klíč zarachotí v zámku. Dveře se otevrou a v záři světla se objeví ženská silueta. Přes krátkou noční košili má přehozený župan, z pŕlky se ztrácí v záplavě hustých černých vlasů.

Je to ona, je si jistý. Vyloupne se ze tmy a postaví se jí tváří v tvář. Překvapí ho, že se nelekne, nevykřikne, necouvne, jen soustředěně přivře oči a zkoumavě si ho prohlíží, jako by se pokoušela vybavit si, kdo to před ní stojí. Trvá to celou věčnost, takhle si jejich setkání nepředstavoval. Natáhne ruku a chytí ji pod krkem: „Nevíš, co?“ zasyčí a vyšlehne proti ní štiplavý pach piva a kořalky. „Nevíš?“ zatřepe s ní, „zapomněla jsi?“ Pod silným stiskem prstů ucítí, že se začala třást. Zmáčkne silněji, tvář se mu zkříví nenávisť: „Měla by sis, kurva, vzpomenout, kdo jsem.“ Nadzvedne ji do vzduchu tak, aby se jí mohl podívat přímo do očí. „Tak co, už víš?“ přitlačí ještě víc, „už víš?“

A těsně předtím, než ztratí vědomí, si Debora vzpomene a přikývne.

Netuší, kolik času uběhlo, než se opět probírala. Rozhlédne se. Trvá jí jen vteřinu, než si uvědomí, že je v kůlně. Sedí v křesle u nízkého stolku, on je rozvalený naproti, v ruce drží lahev vína. Musel ji sebrat v domě, Debora okamžitě pozná etiketu. Je na ní červeně vykreslený nápis *Všechno nejlepší*. Tuhle lahev jí před mnoha lety poslala k narozeninám sestra a od té doby stála v kuchyni na polici.

„Obsloužil jsem se sám,“ řekne, jako by jí četl myšlenky, a dlouze se napije. „Jsou to chcanky.“

„Tak to pochybuju,“ řekne Debora tiše. Drží se ametystového amuletu, co jí visí na krku, a cítí, jak se jí vrací síla.

Muž jí lahev s vínem nabídne.

Zakroucí hlavou a pozorně si ho prohlédne. Oči má posazené hlouběji a objevuje se v nich mlha, jakou člověk vidí u raněných zvířat, přibýlo mu vrásek i tetování na lebce, kterou si dohladka oholil. Postava mu zmohutněla, svaly napínají rukávy trika, jeden má roztržený, nasákl mu krví z čerstvé rány. Na tváři se mu rýsuje výrazná jizva táhnoucí se od koutku oka až po čelist.

„A já říkám, že se napiješ,“ drží muž ruku stále nataženou, „na naše shledání. Nemohl jsem se dočkat, až tě zase uvidím. I když chápu, že jsem tě asi zaskočil.“

Plete se. Od rána měla divný pocit. Nejdřív to nepříjemné stažení kolem žaludku připisovala úplňku, sílu dorůstajícího měsíce cítila už několik dní, ale v průběhu dne nabyla přesvědčení, že se něco stane. Že se něco blíží. Že se někdo blíží. Přesvědčila Máju, aby dnes přespala u kamarádky, přestože věděla, jak nerada dívka tráví

noci mimo domov. Bránila se tomu tak, že jí to Debora musela dát příkazem a vykoledovala si za to nazlobený odchod bez pozdravu a jediného ohlédnutí. Sama pak večer zavřela všechna okna a poctivě zamkla dveře, což běžně nedělá. Čekala dlouho do tmy, popíjela čaj, naslouchala tichu, nic se ale nestalo. Když se pozdě v noci konečně uložila do postele, pomyslela si, že si to možná jen všechno namlouvala a ráno se probudí svěží a bez špatného pocitu. Usnout se jí ale přesto nedařilo, ta nepříjemná tíha na prsou jí nedovolila zavřít oči. Ležela v posteli a zírala do tmy až do chvíle, než uslyšela zavržení kliky.

Muž vstane, jednou rukou jí zmáčkne pusku tak, aby ji nemohla zavřít, a vsune do ní hrdlo lahve, lije alkohol proudem. Debora nestačí polykat, víno jí stéká na noční košili, hlasitě se rozkašle.

Muž uvolní sevření a zasměje se: „A je to.“

Deboře se roztočí hlava, prská, nemůže popadnout dech. Otírá si tvář a pak si uvědomí, že se jí mokrá noční košile vyzývavě nalepila na hrudník. Rychle si přes ni přetáhne župan a uhne očima.

„Tak,“ spokojeně se při pohledu na ni usměje muž, jako by konečně byla tam, kde ji chtěl celou dobu mít. „A teď přijde to nejlepší! Položím ti jednu jednoduchou otázku a uvidíme, co mi předvedeš.“

Překvapeně na něj pohlédne.

„No co čumíš?“

„Už to nedělám,“ v hlase jí zazní obava.

„Tak to abys zase začala,“ ucedí tiše skrze zuby.

Debora odmítavě kroutí hlavou. Skončila s tím. Když babička Hermína před rokem umřela, rozhodla se, že začne žít jinak. Bez cizích strachů a tápání, bez druhých, jejichž osudům udávala směr – a z nichž se na ni mnozí upínali jako malé děti neschopné se samy o čemkoli rozhodnout – a hlavně bez nesnesitelné zodpovědnosti

za to, co a jak komu sdělí. Rozhodla se zbavit svého nutkání hledět do budoucnosti a namísto toho, aby žila životy jiných, začít ve svých třiceti letech konečně naplno žít ten svůj.

„Kde máš karty?“

Debora zarytě mlčí, oči přišpendlené k podlaze.

„Hm? Tak kde jsou?“

Muž vyskočí, rozhlíží se kolem. „Mám je najít sám nebo co?“

Debora vzdorovitě pohodí rameny, oči k němu nezvedne.

V hlase mu probleskne hněv. „Jak chceš,“ vytahuje ze stolů šuplíky, nejprve se v nich prohrabuje, ale pak je rovnou obrací dnem vzhůru a jejich obsah sype na podlahu. Otevírá skříňky a neomaleně rozmetává všechno, na co narazí, knihy i věci z poliček smete jediným máchnutím. Hmoždíře, odměrky, sušené byliny i váhy z pracovních desek – všechno končí na podlaze. Prázdné i naplněné skleněné lahvičky se tříští a střepy se topí v kaluži rozlitých lihových tinktur.

Aniž by musela vstát, vytáhne Debora z malé zásuvky stolku, u něhož sedí, balíček karet a položí ho na stůl. Tíše vyčkává, až si toho muž všimne. Nedívá se na něj, naslouchá jeho běsnění smířená s odplatou, co nutně musela přijít. Představuje si, jak úplně stejně všechno ničil i u sebe doma. Tenkrát před lety. Když od ní chvátal s odpovědí, pro kterou si přišel, vyletěl z kůlny jako šílený a vrátka v plotě otevřel tak prudce, až je vyrval z pantů.

„Co se stalo?“ přiběhla za ní tehdy znepokojená babička. Stála ve dveřích kůlny a mračila se. Tak drobná, že se skoro ztrácela ve volné haleně zastrčené do plátěných kalhot. Přestože jí už bylo přes šedesát, tvář měla navzdory vráskám stále svěží, její černé oči se leskly a v tmavých vlasech sepnutých do volného drdolu se bělalo jen pár šedin. Ustaraně se dívala na vnučku stále sedící za vykládacím stolkem, karty na něm zůstaly ještě rozložené.

„Podívej,“ pípla Debora bledá, jako by právě pohlédla do očí smrti.

Babička se naklonila nad stolem: „Vždyť víš, že v kartách nevidím.“ Pohládila vnučku po vlasech a pak jí položila ruce na ramena, aby jí vrátila ztracenou energii. Debora to cítila a byla jí za to vděčná. Vykládala karty cizím lidem už sedm let – od patnáctých narozenin, kdy od babičky konečně dostala svolení – ale za celou tu dobu nestála před něčím takovým jako dnes. Měla poslechnout svoji intuici. Když se k ní den předtím ten muž objednával na výklad, nejprve ho odmítla. Měla jiné plány, chtěla sklidit květy lichořeřišnice, aby z nich večer mohly s babičkou vyrobit tinkturu, co jim docházela. On na ni ale v telefonu tolik naléhal, že se nakonec nechala přesvědčit, něco v jeho hlase ji přinutilo netrvat na svém.

Přišel přesně na pátou, jak se dohodli, byl vysoký a šlachovitý, zamračeně těkal očima po zařízení kůlny a nervózně si okusoval rty. Krátké vlasy mu zplihle ležely na nízkém čele. „Myslím, že ta moje má nějakýho chlapa,“ mumlal sotva slyšitelně. „Možná byste mi řekla, jestli to tak je.“

Tuhle otázku dostávala často a věděla, že každý z těch, kdo s ní přichází, doufá v ujištění o věrnosti. A přitom její odpověď skoro vždycky vypovídá o zradě.

Debora zapálila svíčku, pak požádala muže, aby zamíchal karty a rozložil je na stole hřbetem nahoru. Nechala ho, aby jich několik vybral, a uspořádala je před sebe do kříže. Přiložila na ně ruce, na chvíli zavřela oči a pak je postupně obracela. Jeho život se jí začal míhat před očima jako film – minulost, přítomnost i budoucnost stály vedle sebe, čas přestal existovat, hranice zmizely. Ztuhla hrůzou. Ne proto, že mu jeho žena byla skutečně nevěrná, ale pro to, co mělo následovat poté, až se to on dozví. Viděla běsnění a krev a čirou hrůzu. Viděla tak ukrutné zlo, že se jí začalo chtít zvracet.

V hlavě se jí honila babiččina slova: „Pamatuj, že nemusíš, a dokonce často nesmíš říkat všechno, co vidíš. Někdy je mlčení milosrdnější než pravda. Lidé si k tobě přijdou pro radu, tak vždycky zvaž, co a jak komu říct.“

Muž netrpělivě čekal. Bála se odlepit oči od stolu.

„Tak co? Je tam něco, nebo ne?“ zašeptal.

Podívala se na něj neschopná slova. Nemohla uvěřit tomu, jaké peklo se v jeho nitru skrývá, aniž to možná vůbec tuší. Byla si jistá, že o nevěře své ženy se dříve či později stejně dozví, neměla by ho teď ale varovat před tím, co by v něm takové zjištění mohlo vyvolat? Jenomže neodemkne to zlo právě tím, že vysloví a pojmenuje, co se stane? A lze tomu všemu vůbec zabránit? Dívala se na něj, vteřiny ubíhaly a on si její mlčení vyložil po svém:

„Já to věděl!“ vyskočil prudce, až povalil křeslo, na kterém seděl. Oči se mu zalily slzami. V zoufalém gestu se chytil za vlasy, jako by si je chtěl vyrvat z hlavy, a z hrdla se mu vydralo tiché zaupění.

Měla mu odporovat? Rychle říct, že se plete a nic takového v kartách není? Ať se klidně vrátí domů, že je všechno v pořádku? Zbavit se tíživé odpovědnosti? Tak proč byla najednou neschopná se pohnout? Bezradně mlčela a věděla, že prohrává.

Vrhl na ni prosebný pohled, jako by měla magickou moc všechno zvrátit, ale pak mu rysy ztvrdly zlostí a rychle vyběhl ze dveří.

Stiskla babičce ruku spočívající stále na jejím rameni, pak k ní zvedla oči, ale dřív, než stihla cokoli říct, začala babička urovnávat karty zpět do balíčku: „Nemůžeš mi, Deborko, povědět nic z toho, co jsi tam viděla. Lidi chodí za tebou a ptají se tebe a všechno, co se stane u tohoto stolu, tady taky musí zůstat. Pokud se nenaučíš vypouštět a rychle zapomínat na to, co v kartách uvidíš, bude tě to ničit. Jsi jen prostředník mezi klientem a něčím tam nahoře. Neměla bys hodnotit ani soudit a ani bys s tím vším neměla žít. Rozumíš

mi?“ trpělivě jí znovu opakovala, co už říkala mnohokrát. Byla ráda, že ona sama do budoucnosti nevidí. Znat osudy cizích lidí nebyl dar, ale tíha.

„Tohle je ale něco jinýho,“ snažila se jí Debora odporovat.

„Nemůže a nesmí být. Vesmírný zákony platí pro každýho.“

Věděla, že babička má pravdu, už od dětství ji do všeho zasvěcovala a pravidla, která ji naučila, nebyla nijak složitá. Tentokrát to ale nechtěla slyšet. Jak mohla dělat, jako by se nic nestalo, když viděla všechno to běsnění? Ještě pár hodin se užírala, zamlkle chodila po domě a hledala řešení, nakonec to ale nevydržela a zavolala na policii. Samozřejmě ji vůbec nebrali vážně, když jim sdělovala, že se nic nestalo, ale teprve se má stát. A přestože ji trpělivě vyslechli a na její naléhání si poznamenali i všechna jména, cítila, s jakou ironií v hlase s ní hovoří, a i na dálku vnímala úšklebky, co k ní vysílali. Když ale během následující noci ve vesnici shořel dům a v něm našli ohořelé lidské ostatky, zazvonil jí telefon a z něj se sypaly podezřívavé otázky, jako by to stavení snad zapálila ona. Smutně zopakovala, co už jim sdělila předchozí večer, ukončila hovor a tiše se rozplakala.

„No vida!“ konečně si muž všimne balíčku karet na stolku před Deborou. Prohlíží si tu divnou ženskou a její klid ho znervózňuje. Za léta strávená v kriminále se naučil, že pomocí strachu a síly se člověk vždy domůže svého. Ale při pohledu na ni si najednou není jistý, zda to opravdu funguje. Z malé ledničky vytáhne papírovou krabici džusu, rukou lehce odtrhne roh a dlouze pije. Chvilku dýchá, aby se uklidnil. Ta bestie, kterou uvnitř sebe cítí, ho někdy nemilosrdně požívá a celého si ho přivlastní. Dělá, co může, aby ji porazil, ale ne vždy se mu to daří. Když se tehdy před lety probudila poprvé, připravila ho o všechno, co měl. Rudou barvou potřísnila tělo jeho ženy a pak jí vyrvala z úst i poslední slova, kterými zaříkala jeho vztek – přísahala na jejich lásku, prosila o život, naříkala. A pak

najednou bylo ticho. Stál tam sám, bestie zmizela. Hlasitě se rozplakal, zoufalstvím si rval vlasy, stíral si z obličeje její krev. Mokrým ručníkem jí zmateně omýval tvář, mluvil na ni, prosil za odpuštění, žadonil, aby se probrala, jenže marně. Život jí odtékal z hlubokých ran po kuchyňském noži, měla je úplně všude. A tak vše polil benzínem z kanystru, co stával v garáži, a jedním škrtnutím sirky proměnil v popel nejenom dům a zkrvavené tělo na podlaze, ale i své bolavé srdce. Přesto svou manželku oplakával upřímně a přesvědčivě, když o pár hodin později tvrdil policejnímu vyšetřovateli, že té noci vůbec nebyl doma. Nevěřili mu ale a k jeho překvapení mu do posledního detailu vylíčili, co přesně se té noci odehrálo.

Muž dosedne do křesla naproti Deboře a ještě jednou se pořádně napije džusu. „Tak co je?“ zahučí na ni.

Nereaguje, ani k němu nezvedne oči.

Muž přejede pohledem místnost a všimne si svíčky. Postaví ji na stůl a zapálí. „Spokojená?“ Vezme do ruky karty, zamíchá je, rozloží hřbetem vzhůru, pak jich pár vybere a hodí je před ni. „A teď mi, kurva, řekni, jak s tím vším mám, do prdele, žít.“ Přivřené oči a v nich vztek. „Posralas mi život!“

Jak mu říct, že svalovat vinu na okolí není cesta, jak vystoupit z vlastního pekla?

Debora nad karty pomalu natáhne chvějící se ruce. Drží je tam a k ničemu se nemá, nechce nahlédnout za oponu času. To kvůli němu se už později nikdy nedívala do karet svobodně, ale pokaždé se strachem, co tam uvidí. Připravil ji o radost z výkladu, znechutil jí onen opojný pocit napojení, který zažívala pokaždé, když upřela zrak na obrázky, uvolnila hlavu a nechala mysl volně odplynout, jako když se člověk noří do hlubokého spánku.

„Dělej!“ zařve na ni, až sebou Debora škubne. Ještě chvilku váhá a pak svěsí ruce podél těla.

„Obrat ty karty!“

V tu chvíli ji přímo do obličejů udeří ledová vlna. Zalapá po dechu, ucítí vůni pomerančů. Podívá se na něj a pochopí, že jí z otevřené krabice vychrstl džus přímo do tváře.

„Jsi hluchá nebo co?“ rudne zlostí. „Neser mě!“ krční tepny mu pulzují. Prudce se zvedne, chytí ji zezadu za vlasy a obrovskou silou jí čelem udeří do desky stolu. Karty nadskočí, některé z nich se otočí a odkryjí svůj význam. Drží jí nad nimi obličej. „Co tam vidíš?“ řve stále hlasitěji.

Debora se nemůže soustředit, bolest jí zatemňuje mysl, obrázky jsou rozmazané. Přesto v nich ale na moment zřetelně uvidí zkázu. „Běžte pryč, prosím,“ zašeptá naléhavě.

Skloní se k ní a také zašeptá: „Až mi odpovíš na tu pitomou otázku.“

Stočí k němu pohled a všimne si, jak jí zírá na prsa prosvítající skrz mokrou noční košili, třese se mu brada, na čele a kolem nosu mu vyrazil pot. Jejich pohledy se střetnou. Přistihla ho! Muž sevře rty a znovu jí plnou silou udeří čelem o stůl, pak ji za vlasy zvedne ze židle a praští s ní o zem. Mlátí jí hlavou o podlahu a zuřivě do ní kope.

Debora se stočí do klubíčka. Tak tohle je konec? Z posledních sil se nadzvedne a těsně předtím, než se muž nadechne k dalšímu útoku, se mu pevně zakousne do nohy. I přes látku ucítí kovovou chuť krve.

Muž zařve, zavravorá, narazí do vykládacího stolku a odstrčí ho k pracovním deskám. Neudrží rovnováhu a padá, stůl se převrhne spolu s ním. Karty se snáší na zem jako podzimní listy a vedle nich se skutálí i svíčka. Její plamen neuhasne. V okamžiku, kdy se dotkne podlahy, napije se rozlitých lihových tinktur a rozběhne se po celé místnosti. Dotkne se mužových nohou a zapálí mu potřísněné

kalhoty. Muž se je pokouší uhasit, ale oheň se zastavit nedá, požírá mu oblečení, zakusuje se do kůže. Ozve se řev tak šílený, až si Debora hrůzou zacpe uši. Plazí se k východu, štiplavý kouř jí drásá plíce, žár jí skoro nedovolí otevřít oči. Přes urputnou bolest hlavy a celého těla se jí u dveří podaří nadzvednout natolik, aby vzala za kliku. Přiván čerstvého vzduchu daruje ohni novou sílu. V okamžiku, kdy se Debora dostane ven z kůlny, nezbude uvnitř nic, co by se plamenům ubránilo. Ucítí pod sebou trávu mokrou od noční rosy a s vděčností do ní zaboří tvář. Pak se silou vůle odplazí od té žhavé výhně co nejdál.

Zvedne se další silný poryv větru a oheň z kůlny přeskočí i na chalupu. Mraky na chvíli odkryjí kulatý měsíc, jako by se i on chtěl podívat na to ohnivé divadlo. Za chvíli se vzduchem ponese přibližující se zvuk sirén. Brzy najdou jeho tělo, stejně jako před lety objevili tělo jeho manželky, pomyslí si Debora a sžíravý pocit viny, který v sobě kvůli smrti té ženy už mnoho let nosí, ji obejmě tak, až se jí hrudník sevře palčivou bolestí. Tolik zbytečného zmaru!

Zhluboka vydechne. Ucítí lehké mravenčení v konečcích prstů a za okamžik ji brní celé tělo. Všechna bolest mizí. Rozhlédne se kolem sebe, noc vystřídalo teplé měkké světlo, jako by právě vycházelo slunce. Všude stojí lidé, jsou jich zástupy, a přesto jako by to lidé ani nebyli. Z rozmazaných siluet bez jasných kontur vystupují jen tváře. Debora některé z nich poznává. Vídala je jako malá, chodívali si k nim pro léčivé příkládání rukou její babičky či pro radu a bylinné kapky. A potom mezi nimi Debora ke svému úžasu zahlédne i svou babičku Hermínu. Všechno se uklidní. Zaplaví ji pocit bezpečí a dokonalého štěstí. Je tady i tam, nahoře i dole, v sobě i v nich. Nadechne se, uslyší zacinkání a nejednou ucítí známou ostrou vůni. Mája! Jako by jí celým tělem projel výboj a vyrval ji pryč.